

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง แนวทางการแก้ไขการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดีเสพยาบ้า : ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังทัณฑสถานบำบัดพิเศษพระนครศรีอยุธยา ผู้วิจัยนำเสนอสาระสำคัญตามลำดับ คือ วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยภูมิหลังของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในคดีเสพยาบ้า
2. เพื่อศึกษาปัจจัยและสาเหตุในการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีเสพยาบ้า
3. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำผิดซ้ำ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ประชากรเป้าหมายในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ต้องขังประเภทเด็ดขาดที่กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดฐานเสพยาบ้า หรือมียาบ้าไว้ในครอบครองเพื่อเสพที่ถูกลงโทษจำคุกในทัณฑสถานบำบัดพิเศษพระนครศรีอยุธยา จำนวน 323 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาครั้งนี้จากการคำนวณหาขนาดตัวอย่างโดยการใช้สูตร ทาโร ยามาเน ที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ได้จำนวน 178.7 คน แต่เพื่อความเหมาะสม และได้กลุ่มตัวอย่างที่เพียงพอจึงคัดเลือกใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คน โดยวิธีเฉพาะเจาะจงจากลำดับผู้ต้องขังเลขที่ 1-200

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น เพื่อศึกษาปัจจัยและสาเหตุการกระทำผิดซ้ำหลังจากได้รับการปล่อยตัวพ้นโทษในครั้งก่อนซึ่งผู้ตอบแบบสอบถาม คือ ผู้ต้องขังประเภทเด็ดขาดที่กระทำผิดซ้ำในคดีความผิดฐานเสพยาบ้า หรือมียาบ้าไว้ในครอบครองเพื่อเสพ และแบบสัมภาษณ์เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ในการป้องกัน แก้ไขและเสนอแนะการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดีเสพยาบ้า

2.1 แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล เป็นแบบตรวจสอบรายการมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ เป็นแบบตรวจสอบรายการ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางในการป้องกันแก้ไขและเสนอแนะ เป็นแบบสอบถามปลายเปิด

2.2 แบบสัมภาษณ์ ประกอบด้วยคำถาม ดังนี้

2.2.1 การบังคับใช้กฎหมายกับผู้กระทำผิด

2.2.2 การจัดทำทะเบียนประวัติอาชญากรของผู้กระทำผิด

2.2.3 การให้สิทธิลดวันต้องโทษกับผู้ต้องขัง

2.2.4 การทำงานในหน่วยราชการของผู้ต้องขังหลังพ้นโทษ

2.2.5 การยอมรับและการให้โอกาสของสังคม

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ได้วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้สถิติบรรยาย (Descriptive statistic) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามการวิจัยและแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ส่วน คือ

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล โดยนำเสนอเป็นค่าความถี่ ร้อยละ

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ โดยนำเสนอเป็นค่าความถี่ ร้อยละ

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางในการป้องกันแก้ไขและเสนอแนะโดยการรวบรวมเนื้อหาที่ข้อความมีความหมายในแนวทางเดียวกันเพื่อวิเคราะห์เนื้อหาและนำเสนอเป็นค่าความถี่ ค่าร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21 - 30 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล มีระดับการศึกษาสูงสุดสำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา มีสถานภาพโสด และนับถือศาสนาพุทธ

2. ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ พบว่า

2.1 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป รองลงมาคืออาชีพค้าขาย และอันดับสุดท้ายคืออาชีพเกษตรกร นอกจากนี้เป็นที่น่าสนใจมีกลุ่มตัวอย่างว่างงานมากเป็นลำดับสอง

2.2 กลุ่มตัวอย่างมีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 5,000 – 10,000 บาท อันดับสองมีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท อันดับสามไม่มีรายได้ และอันดับสุดท้ายมีรายได้ 15,001 – 20,000 บาท

2.3 กลุ่มตัวอย่างมีสภาพครอบครัว อันดับหนึ่งบิดามารดาอยู่ด้วยกัน อันดับสองบิดาเสียชีวิต อันดับสามบิดามารดาแยกกันอยู่ และอันดับสุดท้ายมารดาเสียชีวิต

2.4 กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะของที่อยู่อาศัยก่อนต้องโทษ อันดับหนึ่งพักอาศัยอยู่บ้านบิดามารดา อันดับสองพักอาศัยบ้านเช่า และอันดับสุดท้ายพักอาศัยบ้านตนเอง

2.5 กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยก่อนต้องโทษ อันดับหนึ่งเป็นชุมชนแออัด อันดับสองเป็นแหล่งที่มีผู้เสพหรือผู้ค้ายาเสพติด อันดับที่สามเป็นแหล่งเร่ร่อน มั่วสุม การพนัน และอันดับสุดท้ายมีลักษณะเป็นสิ่งแวดล้อมทั่วไป

2.6 กลุ่มตัวอย่างมีบริเวณที่ตั้งของที่อยู่อาศัยก่อนต้องโทษ อันดับหนึ่งพักอาศัยอยู่ในเขตเทศบาล อันดับสองอยู่นอกเขตเทศบาล และอันดับสุดท้ายอยู่ในชนบท

2.7 กลุ่มตัวอย่างมีสาเหตุการเสพยาบ้า อันดับหนึ่งเกิดจากอยากลอง อันดับสองถูกชักชวน อันดับสามมีปัญหาไม่สามารถหาทางออกได้ และอันดับสุดท้ายแสดงให้เห็นว่าเป็นคนเก่ง

2.8 กลุ่มตัวอย่างมีมูลเหตุที่ไม่สามารถเลิกเสพยาบ้าได้ อันดับหนึ่งมีความจำเป็นต้องใช้ในการทำงานและเสพแล้วทำให้มีความสุข อันดับสองคิดว่าเสพแล้วไม่เป็นอันตราย อันดับสามเพื่อนชักชวนให้เสพ และอันดับสุดท้ายคิดเลิกไม่สามารถเลิกเสพได้

2.9 กลุ่มตัวอย่างมีผลกระทบต่อครอบครัวและชุมชน อันดับหนึ่งทำให้เสียอนาคต อันดับสองครอบครัวไม่ให้การยอมรับ อันดับสามครอบครัวแตกแยก และอันดับสุดท้ายไม่มีผลกระทบ

2.10 กลุ่มตัวอย่างมีผลกระทบต่อร่างกาย อันดับหนึ่งอยู่ได้โดยไม่ต้องนอน อันดับสองหัวใจเต้นเร็วและแรงขึ้น อันดับสามมือสั่นตื้อนง่ายและทำงานเกินปกติ และอันดับสุดท้ายมีเหงื่อกลิ่นตัวแรง

2.11 กลุ่มตัวอย่างมีผลกระทบต่อจิตใจ อันดับหนึ่งเกิดความหวาดระแวงจะถูกทำร้าย อันดับสองเห็นภาพหลอนต่าง ๆ และอันดับสุดท้ายเกิดอาการทางจิตหรือเป็นบ้า

2.12 กลุ่มตัวอย่างมีปัจจัยความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อันดับหนึ่งครอบครัวไม่มีส่วนต่อการกระทำผิด อันดับสองครอบครัวมีความรักและห่วงใยซึ่งกันและกัน อันดับสาม

ครอบครัวไม่มีปัญหาการทะเลาะกันบ่อยครั้งและครอบครัวมีเวลาให้แก่กัน และอันดับสุดท้ายครอบครัวมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ

2.13 กลุ่มตัวอย่างมีปัจจัยในการคบเพื่อน อันดับหนึ่งคบเพื่อนเพศหรือจำหน่ายยาเสพติด อันดับสองเพื่อนที่คบไม่ลึกซึ้งหรือเล่นการพนัน อันดับสามเพื่อนไม่มีส่วนชักชวนให้กระทำผิด อันดับสี่เพื่อนมีงานทำ และอันดับสุดท้ายเพื่อนเป็นนักเลงอันธพาล

2.14 ปัจจัยโอกาสประกอบอาชีพสุจริต อันดับหนึ่งมีรายได้จากการจำหน่ายยาเสพติดดีกว่า การประกอบอาชีพสุจริต อันดับสองหลังพ้นโทษหางานทำยาก อันดับสามการมีประวัติต้องโทษเป็นอุปสรรคในการหางาน อันดับสี่สังคมไม่ยอมรับและให้โอกาส และอันดับสุดท้ายความรู้ ทักษะ หรือประสบการณ์ไม่ตรงตามความต้องการของผู้ว่าจ้าง

2.15 ปัจจัยการรับรู้ความผิดและโทษตามกฎหมาย อันดับหนึ่งทราบว่าการจำหน่ายยาบ้ามีโทษหนักกว่าการเสพยาบ้า อันดับสองการเสพยาบ้าเป็นความผิดและมีบทลงโทษตามกฎหมายและการเสพยาบ้าทำได้โดยผิดกฎหมาย อันดับสามผู้ใดเสพยาบ้าต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสามปีหรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ และอันดับสุดท้ายผู้มียาบ้าคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่ 20 กรัมขึ้นไปให้ถือว่าเป็นผู้ผลิต นำเข้า ส่งออกหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

2.16 ปัจจัยการต้องโทษครั้งแรก อันดับหนึ่งรู้สึกกลัวต่อการต้องโทษ อันดับสองเรือนจำ/ทัณฑสถานไม่เปรียบเสมือนบ้าน อันดับสามไม่เกิดความเคยชินกับเรือนจำ/ทัณฑสถาน และระยะเวลาที่ต้องโทษไม่น้อยเกินไป และอันดับสุดท้ายสภาพความเป็นอยู่ภายในเรือนจำ/ทัณฑสถานไม่ดีกว่าภายนอก

2.17 ปัจจัยลักษณะสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยหลังพ้นโทษ อันดับหนึ่งสามารถเข้ากับกลุ่มได้โดยไม่ต้องเสพ อันดับสองเป็นที่อยู่อาศัยเดิมก่อนต้องโทษ อันดับสามสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยหลังพ้นโทษไม่มีส่วนผลักดันให้ต้องกลับไปเสพอีก อันดับสี่ไม่ใช่งานแห่ง ยาเสพติด และอันดับสุดท้ายชุมชนให้โอกาสในการกลับตัวเป็นคนดี

2.18 ปัจจัยการปรับตัว อันดับหนึ่งต้องการกลับตัวเป็นคนดี อันดับสองการใช้ชีวิตในเรือนจำ/ทัณฑสถานไม่ดีกว่าสังคมภายนอก อันดับสามคนในครอบครัวไม่มีปัญหาในการปรับตัวเข้าหากลุ่มตัวอย่าง อันดับสี่รู้สึกว่ามีความหวาดระแวงจากผู้ที่รู้ว่าเคยติดคุกมาก่อน และอันดับสุดท้ายไม่รู้สึกว่าสังคมถูกเหยียดหยามไม่ให้การต้อนรับ

3. ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับแนวทางในการป้องกัน แก้ไขและเสนอแนะ พบว่า

3.1 สาเหตุการกระทำผิดซ้ำที่สำคัญของผู้ต้องขังคดียาเสพติด อันดับหนึ่งมีปัญหา ด้านการเงิน อันดับสองไม่มีงานทำ อันดับสามเสพยาเสพติดตามเพื่อน อันดับสี่อยู่ในสภาพแวดล้อม เดิม อันดับห้าสังคมไม่ยอมรับ อันดับหกหลงเสพ และอันดับสุดท้ายปัญหาภายในครอบครัวและการศึกษาน้อย

3.2 แนวทางการแก้ไขปัญหาคriminalกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติด ตามความคิดเห็นของผู้ต้องขัง อันดับหนึ่งควรมีงานรองรับหลังพ้นโทษ อันดับสองสังคมควรให้โอกาส กลับตัวเป็นคนดี อันดับสามควรมีการปรับตัวและห่างไกลจากสภาพแวดล้อมเดิม อันดับสี่ เจ้าหน้าที่ตำรวจกลับแก๊ง อันดับห้าให้การอบรมศึกษาและฝึกวิชาชีพ และอันดับสุดท้ายควร ลงโทษให้หนักกว่าเดิมและให้การรักษาและจัดกิจกรรมแก่ผู้เสพหลังพ้นโทษ

การจัดทำยุทธศาสตร์เพื่อการแก้ไขปัญหาคriminalกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังทัณฑสถาน บำบัดพิเศษพระนครศรีอยุธยา ได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ไว้ 2 ประเด็น คือ ในเรื่องการ พัฒนาการจัดการศึกษาและฝึกวิชาชีพให้กับผู้ต้องขังเพื่อใช้เป็นเครื่องในการประกอบอาชีพหลัง พ้นโทษและสร้างการยอมรับของสังคม และในเรื่องการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้แก่

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 เปลี่ยนภาระให้เป็นพลัง มีโครงการ / กิจกรรม ประกอบด้วย

1. พัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขังโดยการส่งเสริมการศึกษา การสงเคราะห์และสร้างการยอมรับของสังคม

2. พัฒนาฝีมือแรงงานผู้ต้องขังสู่มาตรฐานร่วมกับภาคเอกชน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 รวมพลังแก้ไขปัญหายาเสพติดให้ได้ผลอย่างยั่งยืน มีโครงการ / กิจกรรม ประกอบด้วย

1. บำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด

2. ป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในเรือนจำ / ทัณฑสถาน

3. อำนาจการและพัฒนาคriminalด้านบำบัดฟื้นฟู

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาแนวทางการแก้ไขการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติด : ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังทัณฑสถานบำบัดพิเศษพระนครศรีอยุธยา ผลการวิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจ และ น่าสนใจหลายประเด็น ดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21- 30 ปี การศึกษาสูงสุดสำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาและมีสถานภาพ โสดแสดงให้เห็นว่า แม่ผู้ต้องขังมีอายุไม่มากแต่ก็มีการกระทำผิดซ้ำ ประกอบกับสำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาทำให้หลงกระทำผิดไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ด้วยการถูกชักจูงให้เกิดการขากลองและในที่สุดได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวรรณ ใจคล่องแคล่ว (2546 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุไม่เกิน 25 ปีกระทำผิดเป็นครั้งที่ 2 มีการศึกษาเพียงระดับชั้นประถมศึกษา

2. กลุ่มตัวอย่างตามสภาพครอบครัว พบว่า อันดับหนึ่งบิดามารดาอยู่ด้วยกันร้อยละ 34 อันดับสองบิดาเสียชีวิตร้อยละ 32 อันดับสามบิดามารดาแยกกันอยู่ร้อยละ 30 และอันดับสุดท้ายมารดาเสียชีวิตร้อยละ 4 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประไพ ชันทองดี (2548 : บทคัดย่อ) และศุภกานดา สุขศรีวงษ์ (2550 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ร่วมกันแต่เมื่อพิจารณาโดยนำกลุ่มตัวอย่างในอันดับสอง อันดับสามและอันดับสุดท้ายซึ่งมีสภาพครอบครัวที่แตกแยกขาดความรักและอบอุ่น เนื่องจากบิดามารดาแยกกันอยู่และบิดาหรือมารดาเสียชีวิตรวมกันแล้วคิดเป็นร้อยละ 66 สูงกว่าอันดับหนึ่งซึ่งมีเพียงร้อยละ 34 แสดงให้เห็นว่าสภาพครอบครัวมีส่วนสำคัญที่จะช่วยให้กลุ่มตัวอย่างไม่ต้องหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก

3. กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยก่อนต้องโทษ อันดับหนึ่งเป็นชุมชนแออัด อันดับสองเป็นแหล่งที่มีผู้เสพยาหรือผู้ค้ายาเสพติด อันดับสามเป็นแหล่งเร่ร่อนมั่วสุม การพนัน และอันดับสุดท้ายมีลักษณะเป็นสิ่งแวดล้อมทั่วไป แสดงให้เห็นว่าสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยมีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ เนื่องจากการอยู่อาศัยในบริเวณสภาพแวดล้อมดังกล่าวส่งผลให้สภาพความเป็นอยู่ไม่ดีมีอาชีพไม่มั่นคงทำให้มีรายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายจึงหันเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวรรณ ใจคล่องแคล่ว (2546 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า ลักษณะแหล่งที่อยู่อาศัยของผู้ต้องขังเป็นชุมชนแออัด (สลัม) และผู้ต้องขังชอบเที่ยวเตร่ยามค่ำกินต้องการเงินหรือทรัพย์สินเนื่องจากไม่มีรายได้และว่างงาน และของสมบุญ มาศประมุท (2547 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า ที่อยู่อาศัยใกล้แหล่งค้ายาเสพติดมีอาชีพไม่เป็นหลักแหล่ง รายได้ไม่พอใช้จ่ายต้องการเงินหรือทรัพย์สิน

4. กลุ่มตัวอย่างมีสาเหตุการเสพยาบ้า เกิดจากอยากลอง ถูกชักชวน มีปัญหาไม่สามารถหาทางออกได้และพบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่มีบุคคลใดที่ถูกหลอกให้เสพ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างได้เสพยาบ้าด้วยความสมัครใจ มิได้ถูกบังคับหรือล่อลวงแต่อย่างใด ทั้งนี้เพื่อให้สามารถทำงานได้มากขึ้นในเวลาเท่าเดิมเพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้น ส่วนปัจจัยที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างต้องเสพยาบ้าย่อมมี

ความแตกต่างและความจำเป็นของแต่ละบุคคล สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมบูรณ์ เตชะวงษ์ (2545 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ทราบดีว่ายาเสพติดมีผลร้ายต่อชีวิต ต่อร่างกายและนำความเดือดร้อนมาสู่ครอบครัว แต่ที่กลับไปกระทำผิดซ้ำเพราะเห็นว่าจำเป็นต้องใช้ยาในการทำงาน เพื่อนชักชวนและเสพแล้วมีความสุข

5. ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อครอบครัวและชุมชนจากการเสพยาบ้าทำให้กลุ่มตัวอย่างต้องเสียนาคตสูงเป็นอันดับหนึ่งและรองลงมาร้อยละ 50 เมื่อได้รับการปล่อยตัวพ้นโทษแล้วครอบครัวไม่ให้การยอมรับที่จะกลับมาอยู่ร่วมกันโดยปราศจากซึ่งความรักและความผูกพันที่บุคคลในครอบครัวควรมีต่อกันซึ่งเท่ากับเป็นการกีดกันไม่ให้กลุ่มตัวอย่างได้เข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ และผลักดันให้กลับไปเสพยาบ้าอีก แสดงให้เห็นว่าความรักความผูกพันและการมีส่วนร่วมสามารถช่วยให้กลุ่มตัวอย่างกลับตัวเป็นคนดีไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาบ้า สอดคล้องกับ ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม สรุปได้ว่า การที่บุคคลได้กระทำผิดโดยการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาบ้าเกิดจากปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคลและ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ด้านความรัก ความอบอุ่น และจากการถูกกีดกันไม่ให้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคม ทำให้เกิดการไม่ยอมรับและปฏิบัติตาม กฎ ระเบียบของสังคม มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนและหันไปพึ่งพาสาเสพติดจนเป็นเหตุให้เกิดการกระทำผิดซ้ำ

6. โอกาสในการประกอบอาชีพสุจริตของกลุ่มตัวอย่าง อันดับหนึ่งเมื่อได้รับการปล่อยตัวพ้นโทษแล้วมีอาชีพจำหน่ายยาเสพติดเนื่องจากเห็นว่ามียาขายได้ที่สูงกว่าการประกอบอาชีพสุจริตด้วยเหตุจากการหางานทำยากเพราะมีประวัติการต้องโทษจำคุกและสังคมไม่ยอมรับและให้โอกาสกลับตัวเป็นคนดี แสดงให้เห็นว่าการที่บุคคลที่เคยผ่านการต้องโทษจำคุกจะไม่ได้รับการยอมรับและความไว้วางใจจากสังคม จึงเป็นเหตุให้กลุ่มตัวอย่างประพฤติปฏิบัติไปในทางที่ผิด ตามแนวทางที่สังคมกำหนดและเข้าใจ สอดคล้องกับ ทฤษฎีประทับตรา สรุปได้ว่า การที่บุคคลได้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดในการเสพยาบ้าและถูกพิพากษาให้ลงโทษจำคุก ถือได้ว่าบุคคลนั้นได้ถูกสังคมประทับตราว่าเป็นผู้กระทำผิดและเมื่อพ้นโทษออกมาแล้วก็มักจะไม่ได้การยอมรับและความไว้วางใจจากสังคม ทำให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมแสดงออกและประพฤติไปในทางที่ผิดเพื่อให้เป็นไปตามที่สังคมได้กำหนดจากการประทับตรา อันเป็นสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ และของ ศุภกานดา สุขศรีวงษ์ (2550 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง ถูกจับกุมในคดีมียาบ้าไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

7. ปัจจัยการต้องโทษครั้งแรก ได้รับรู้สภาพความเป็นอยู่ภายในเรือนจำ/ทัณฑสถานดีกว่าภายนอก การต้องโทษระยะเวลาที่ต้องโทษน้อยเกินไป เกิดความเคยชินกับเรือนจำ/ทัณฑสถาน เรือนจำ/ทัณฑสถานเปรียบเสมือนบ้าน แสดงให้เห็นว่าผู้ต้องขังที่กระทำผิดและถูกลงโทษคุมขัง

อยู่ในเรือนจำ/ทัณฑสถาน ได้รับรู้ถึงกระบวนการและขั้นตอนต่าง ๆ ที่ได้กำหนดขึ้นใช้ในช่วงเวลาการลงโทษ ทำให้ผู้ต้องขังมีความรู้สึกไม่เกรงกลัวต่อบทลงโทษและพร้อมที่จะยอมรับการลงโทษ เพื่อแลกกับความพอใจในการกระทำผิดซ้ำจากการเสพยาบ้า นอกจากนี้ผู้ต้องขังเห็นว่าการอยู่ในเรือนจำ/ทัณฑสถาน ไม่ต้องคิดนเรื่องที่อยู่หลับนอน อาหาร เสื้อผ้าและการรักษาพยาบาลเมื่อมีอาการเจ็บป่วย อีกทั้งมีเงินรางวัลปันผลจากการทำงานฝึกวิชาชีพต่างๆ สอดคล้องกับ ทฤษฎีการยับยั้ง (Deterrence theory) สรุปได้ว่าบุคคลจะตัดสินใจกระทำผิดหรือไม่ขึ้นอยู่กับเปรียบเทียบระหว่างความพอใจที่ตนเองจะได้รับจากการกระทำ กับความรู้สึกเจ็บปวดที่จะได้รับจากการละเมิดกฎระเบียบของสังคมเพราะเมื่อความพอใจมีมากกว่า บุคคลก็จะตัดสินใจละเมิดกฎ ระเบียบสังคม เช่นเดียวกับการที่บุคคลเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาบ้าเพราะรับรู้และมีความพอใจที่ได้เสพมากกว่าการถูกลงโทษ

8. สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติด คือมีปัญหาด้านการเงิน ไม่มีงานทำ แสดงให้เห็นว่าการเงินเป็นปัญหาสำคัญในการดำรงชีพเพื่อเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัวเมื่อผู้ต้องขังได้รับการปล่อยตัวพ้นโทษไปแล้วไม่สามารถหางานทำได้ หรือมีรายได้ไม่พอเพียงต่อรายจ่ายทำให้ต้องหวนกลับมากระทำผิดซ้ำอีก ซึ่งสัมพันธ์กับการที่กลุ่มตัวอย่างได้เสพยาบ้าด้วยความสมัครใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมบุญ มาศประมุข (2547 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำมีสาเหตุมาจากฐานะครอบครัวยากจน มีรายได้ไม่พอใช้จ่ายในครอบครัวและต้องการเงินหรือทรัพย์สิน

9. แนวทางการแก้ไขปัญหาคriminal ของผู้ต้องขังคดีเสพยาบ้า ตามความคิดเห็นของผู้ต้องขัง คือ ควรมีงานรองรับหลังพ้นโทษ แสดงให้เห็นว่าผู้ต้องขังเมื่อได้รับการปล่อยตัวพ้นโทษจากเรือนจำ/ทัณฑสถานแล้ว ไม่สามารถจะหางานทำได้สืบเนื่องจากมีประวัติการต้องโทษจำคุก โดยที่สังคมไม่ยอมรับและให้โอกาสแก่ผู้กระทำผิดในการแก้ไขปรับปรุงตัวเองเพื่อให้อยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข ซึ่งการแก้ไขปัญหาคriminal ดังกล่าวในส่วนของภาครัฐควรมีการกำหนดยุทธศาสตร์ให้เกิดการยอมรับและโอกาสแก่ผู้พ้นโทษเพื่อสามารถดำรงชีพและไม่เป็นภาระของสังคม อีกทั้งควรจัดหางานให้ทำตามความรู้ความสามารถ โดยให้กระทรวงแรงงานรับดำเนินการ พร้อมประชาสัมพันธ์ให้สังคมและภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมยอมรับในตัวผู้พ้นโทษ โดยเปิดโอกาสให้แสดงความรู้ความสามารถรับเข้าทำงานในสังกัดตามตำแหน่งที่เหมาะสม โดยไม่รังเกียจหรือเหยียดหยาม ทั้งนี้เพื่อมิให้มีการหวนกลับมากระทำผิดซ้ำอีก สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมบูรณ์ เตชะวงษ์ (2545 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า ผู้กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่เชื่อว่าเมื่อพ้นโทษแล้ว สังคมจะไม่ให้โอกาสในการหางานทำที่สุจริตเพราะการติดคุกจะเป็นอุปสรรคในการหางานทำและจะเป็นผู้ที่ว่างงานต่อไป แต่อย่างไรก็ดีกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กลับมีความเห็นว่าเมื่อพ้นโทษแล้ว

สามารถอยู่ในสังคมโดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก และของ สมบุญ มาศประมุข (2547 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า เมื่อได้รับการปล่อยตัวพ้นโทษแล้วตั้งใจที่จะประพฤติปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีของสังคม ประกอบอาชีพสุจริตเพื่อเลี้ยงดูครอบครัวโดยไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีกแต่อยากให้สังคมและรัฐบาลให้การยอมรับ ให้โอกาสในการจัดหาทุนประกอบอาชีพหรือหางานให้ทำ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง แนวทางการแก้ไขการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดีเสพยาบ้า : ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังทัณฑสถานบำบัดพิเศษพระนครศรีอยุธยา มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยที่พบว่าแนวทางการแก้ไขปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดีเสพยาบ้าตามความคิดเห็นของผู้ต้องขัง อันดับหนึ่ง คือ ควรมีงานรองรับหลังพ้นโทษ ดังนั้นเพื่อรองรับการมีงานทำหลังพ้นโทษทางกรมราชทัณฑ์ ต้องจัดสอนวิชาชีพที่ตรงกับความต้องการและความต้องการของผู้ต้องขัง เพื่อที่ผู้ต้องขังนำไปใช้ประกอบอาชีพได้โดยภาครัฐและเอกชนต้องส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ผู้พ้นโทษสามารถเข้าถึงแหล่งงานได้โดยไม่มีข้อจำกัดและกีดกัน

1.2 จากผลการวิจัยที่พบว่า มูลเหตุที่ไม่สามารถเลิกเสพยาบ้าได้ อันดับหนึ่งมีความจำเป็นต้องใช้ในการทำงาน และเสพแล้วทำให้มีความสุข ดังนั้นจึงควรจัดอบรมทำความเข้าใจเกี่ยวกับโทษของการเสพยาบ้าที่มีต่อร่างกายและจิตใจ และสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่ต้องเสพ

1.3 จากผลการวิจัยที่พบว่า ผลกระทบต่อจิตใจของผู้ต้องขัง อันดับหนึ่ง เกิดความหวาดระแวงจะถูกทำร้าย อันดับสองเห็นภาพหลอนต่าง ๆ และอันดับสุดท้ายเกิดอาการทางจิตหรือเป็นบ้า ดังนั้นจึงควรให้นักจิตวิทยาเข้ามามีส่วนช่วยให้คำปรึกษาในระหว่างอยู่ในเรือนจำและหลังพ้นโทษในระยะแรกด้วย เพื่อที่จะช่วยทำความเข้าใจปรับปรุงแก้ไขความเชื่อ ความคิดที่ผิดปกติกของกลุ่มผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำได้อย่างถูกต้อง อันจะเป็นการส่งผลการแก้ไขปัญหามาเหตุการกระทำผิดซ้ำที่ต้นเหตุได้ระดับหนึ่ง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องขัง วิถีชีวิตและวัฒนธรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยอันเป็นผลให้ผู้ต้องขังสามารถมีงานทำหรือไม่มีงานทำหลังพ้นโทษมีสาเหตุอย่างไร และประสิทธิภาพการทำงานของผู้ต้องขังเป็นอย่างไร